

Kim Bilir ki

– KENAN KOÇ · 25 Temmuz 2015

Bir arkadaşını ziyaretinde gördü ilk defa onu. El sıkıştıklarında sıcaklığı içinde hissetti birden. Oturuşu, bakışlarında ki o etkileyici ışık, konuştuğunda kelimelerine ahenkle eşlik eden kalın dudaklarının kıvrımları ve sesindeki o tını ile can bulan kelimelerin konuşma tarzına dökülüşünün etkisi ;saygı ve hayranlık uyandırmıştı adamda. Olağan üstü kültürlü, harika bir hanımefendi ile tanışmanın heyecan ve onuru ile oradan ayrılırken ; elleri tekrar birleştiğinde hiç bırakmak istemezcesine avucunda tuttu ve bir kahve içme sözü alınca bıraktı o narin eli.

O kahve sözünü bahane edip sohbet etmek için uğraştı, aradı günlerce. Çekingen, güvensizdi kadın. Kibarca bahanelerle bu talebi geçiştirdi her defasında ve bir gün onu ziyarete gitti adam. Karşındaydı nihayet. Keyifli dopdolu bir sohbetti. Bir sıkıntısından bahsedince; eli telefona gitti adamın ve onun yanında meseleyi çözüme ulaştırmanın mutluluğunu ile veda etti.

17 yıldır büyük bir aşkla tutkulu olduğu ve bir yıllık evli kadın nihayet eşine temelli olarak kavuşacağına huzuru ile o kadar mutlu oldu ki... Kendini minnettar hissetti adama karşı. Adam sadece işi çabuklaştırmıştı oysa. Ve böylece daha içten bir dostluğa adım atılmıştı bile.

Kurak yüreğine bir rahmet gibi düştü sağanak sağanak... Hasretti, unutmuştu ne zamandır bu duyguları... O duru, tertemiz sevgisi kadının; yeşillendirdi yüreğini... yapraklar açtı , tomurcuklar ve bir bir sevgi çiçekleri. Bir armağandı işte artık hayatına. Ve kadın ahde vefalı, üstün hasletlere ve sezgilerle okuyordu adamı. Allah'ın bu lütfunda kim bilir ne hayırlar olacaktı, kim bilir?

Gitmeden o şehre; “ bir çay içelim !” dedi kadın içten ve icabet etti adam uçarcasına. Son görüşmeleri de olabilirdi ve çabuk geçti onca saatler. Kalktılar ve yürümeye başladılar. Hafif serinletici bir rüzgar eşlik ediyordu onlara. Hiç böyle yürümemişti yorgun adam yıllardır. O da anlayamadı neden bu kadar heyecanlı ve mutlu olduğunu. Tenha idi sokak ve cılız sokak ışıklarında ara sıra o muhteşem kadına baktı adam. Ne kadar güzel ve ne kadar efsunlu idi. Artık ayrılma vakti gelmişti bile. Ne zordu. Elleri birbirlerinin avuçlarında ne kadar kaldı bilinmez, kucaklaşıp vedalaştılar. Uzaklaştı adam titreyen ayakları ve göz yaşları ile... Karanlıkta kayboldu.

Saatler süren yorucu seyahat sonrası eşine kavuştu kadın. Günlerin özlemi ve artık o şehirde yaşayacağına huzuru ile sarıldılar birbirlerine. Mutluydular tarifsizce.

“ İndim !” dedi, kendisini merak ettiğini bildiği adama. Duası kabul olmuştu; buğulu gözlerin sahibi adam ve şükretti.

Bir mesaj geldi kadından o özleyen adama. “Bilmem ki nasılım bakışlarında... Hasta mı, yalnız mı , karanlıkmıyım? Bin yıllık değil de, bir anlıkmıyım ?” Önce anlayamamıştı ama 1998 yılı ibaresini görünce bunun eşine yıllar önce yazdığı bir not olduğunu anlamıştı. Ne kadar keskin bir sevda anlatımı idi. Eşi ne cevap yazmıştır bilinmez ama; sonra devam etti mesajına : “Derinlerimde gömülü bir dünyam var benim keşfedilmemiş. Daha bir medeniyet kurdum , oradakilerinde ondan haberi olmayan, seni de aldım götürdüm haberin olmadan, dertleşiriz arada bir oradan buradan... Sanma ki yanında değilim, ben bendeki seninleyim. Bu hayatı istediğimiz gibi özgürce yaşayacağız.”

Hüngür hüngür katılırcasına ağladı adam dakikalarca. Onun keşfedilmemiş , medeniyetler kurduğu dünyasına götürdüğünü beyan etmesi telaşlandırdı, heyecanlandırdı, mutlu etti adamı . Unutulmamıştı ve hep onun yanında olmuştu işte.

O; sezgileri ile adamı anlamıştı bile. Çünkü; kadında hep adamın yüreğinde kalmıştı. Şimdi işte o kurulan dünyanın keşfedilmesinde ve özgürce yaşanmasında idi sıra.

Artık adını koymadan sevginin, belki de sevdalara dönüşme vakti. Kim bilir ki !